

Jurij Hudolin

O ljubeznih moškega

Tako dolgo sem čutila tako malo.

Marien Robinu Hoodu

Pismo bivšemu prijatelju, ki je mimogrede tudi pesnik

Mislil sem, da si nežen človek,
saj si velikokrat z vso svojo
inteligenco poudarjal, kako te boli.
Zato, ker sem te spoštoval in te imel
rad, kakor da bi bil nagnjen k istemu
spolu, zato sem te vedno podpiral in
nisem nikoli dolil olja na ogenj tvoje
bolečine. A po vseh teh letih sem dojel,
da si pokvarjenec in baraba, ki ji ni para.
Gnal te bom po arhipelagu mentalnega zla
in te na koncu odmisli. Kakor da te ni.
Ker ti si nič in pusti ti to, če se meni
v prividih prikazujejo podobe tisočerih
stanj v nočeh, preživetih z mojo
ljubico, ki ji nikoli ne bi izstavil računa.

Predmestje, hiralnica

Ko sem živel v predmestju, me je začelo odnašati vnemar. Negovalec v domu za ostarele, orumenele rjuhe, proteze, svečke, koktajl tablet in vsakodnevna prosektura. Nekoristna človeška usoda. Predstava o ljubezni zgolj blodna megla med nebom in zemljo. Zdravniki s farizejskim drekom namesto lasišča. Pljuvalnik. Takrat, tam v predmestju, v domu za ostarele in dementne ljudi, sem dojel, da je lahko samaritanska pozornost največja kazen. Tam, v domu za ostarele in dementne ljudi, kjer sem videl, kako starčkom strižejo nohte s škarjami za trto. Tam, v hiralnici, evnuh v haremu, ko nisem več mogel verjeti, da se zvečer doma zleknem poleg tebe, ki dišiš in je tvoja koža napeta, in lahko le ti z jezikom izpereš vonj nepreklicnega človeškega kadavra, ki se je naselil vame.

Pismo sodobnemu šefu undergrounda

Naokrog je hodil z brado, debelimi očali, steklenico piva v roki in zazrt v nebo. Mislil je, da je ekstrem in posebnejš. Z veseljem je sprejemal tujo pomoč, čeprav je imel polno rit in putiko od posebne vrste hrane. Če bi ga usekal in vkorakal s svojo mafijo, bi se usral. A bil je tako zazrt v nebo in svojo denarnico, da ga nisem. Ker on je v bistvu majhen prevarant za bizarje, siromake in zavožene tridesetletne pankerje. Ne bom ga usekal, naj me še naprej opazuje s slinastimi usti, kako odhajam domov s svojo nežno mačko, s katero se vsako noč ljubiva kakor dve žejni živali, ki po dnevih lutanja najdeta vedro vode. Ne bom ga usekal.

On, avtor iz predmestja

Ko sem živel na meji obremenitve razuma, ko me je ob tla pritisnila tesnoba preduzanih dni, sintetičnih mamil in drobnih sporov s psihiatrom ter roditelji, sem za desert spoznal še nekoliko omejenega avtorja iz predmestja. Nisem ga preziral zgolj zato, ker je bil navaden žiličast uradnik s skromno plačo in minornim duhom. In tudi ne zato, ker ni vedel, da poezija ni kraljestvo inteligence, temveč zgolj in samo ples senzitivnosti. Preziral sem ga, ker je bil grdavš znotraj in navzven, in tudi, ker je bil obupen pesnik, čeprav je zase kajpak mislil, da je genialen.

Vroča si

Res je: Ti si vroča.
In sploh si srčica, ko mi
z ganljivim glasom lažeš,
da se v tebi pretaka zgolj
moje seme.

Ampak: Ti si vroča.

Spala si najbrž z armado
Mongolov, s katerimi si se
pojala iz šotor v šotor. Ti
si se naslajala, ker so zaradi
tebe med vojščaki peli noži.

Vendar: Ti si vroča.

Veš, da natančno premislim,
kdo je vreden sočutja, Ti pa si
izkoriščala prav to mojo vrlino
in bila v tem času po vratu in prsih
pogrižena od tujih zob.
Toda jaz po vsem tem peklu še
vedno verjamem, da si vroča.

In končno: kdo bo zarenčal,
da jaz ne ljubim žensk?

Melanholija

Včasih se ob napadu
melanholije počutim kot
sesuti in obubožani tlačan
brez ceha. Ti jih imaš lepih
devetnajst in žariš, ko se
stiskaš z menoj. Obožuješ
pohotnega Darkly Noona,
čprav ti ves čas dopovedujem,
da je v tem filmu dobra zgolj
glasba.

Pustiva pomensko dekodiranje.
Pustiva skladovnice videokaset.
Ti si ti in Francesca Neri je
Francesca Neri.
In tebe spoštujem zato, ker veš,
da bom premagal melanholijo,
čeprav mi življenjske razvaline
pri petintridesetih govorijo, da
je pri tridesetih najtežje, ne vedo
pa za besede, ki pravijo, da kri
ni voda iz kanalizacije, čeprav to
zame ni ne vem kakšen kuriozum.

Mož (I)

Mož, ki se mi nenehno
prikrada v misli, se ni nikoli
pokesal, ne krivice priznal.
Nikoli se ni ustrašil, ni bil usekan
in ni nikoli prelamljal obljub,
čeprav so ga imeli ljudje na očeh.

Mož je mož, oko za oko, nož na nož,
ta ni poznal psihologije, ne vedeževalk,
ne bajaličarjev, ne zarot.
Bil je človek, krasen in neupogljiv,
ležal je na krušni peči ali divanu,
božal svoje ljubice po laseh in jih
vse po vrsti odrešil misli na absurd.

Mož (II)

Živel je mož, ki je stanoval v predmestju.
Živel je mož, ki je ljubezen gradil od
detajla do detajla in preziral otožno
in obsedeno zavist sosedov.
Njegove oči so bile globoke, a
utrujene od večnega vojskovanja.
Ta mož je veliko pil. Zaradi hedonističnih
eskapad mu je počila aorta, a ker je

bil lep in nežen, so njegovo kri pile
najlepše deklice iz predmestja in
se kasneje ljubile s filistri, ki so si na
manšetne gumbe vgravirali ime tega našega
gosposkega moža iz mentalnega predmestja.

Spoznanje

Z ganljivim glasom je lagal,
da ne pozna ljubezni (sploh še
ni videl ženske), čeprav je kot
mlad človek zagovarjal stališče,
da v življenju šteje samo književnost,
ki neposredno govori o ljubezni.

Zdaj je starejši, bel plašč je
zamenjal za črnega in ne najde
odgovora na vprašanje, ali je
napaka biti popustljiv.

Navkljub zaposlenosti s tem, skoraj
minornim vprašanjem, se mi je zdel
simpatično nor, ko je nekega dne
pritekel iz kupleraja (vsaj tako trdi)
in mi z ministrantskim glasom prišepnil;
zdaj vem, da je nežnost in je spolnost
in je ljubezen (na začetku ni ločil pomena
teh besed, a se je kasneje unesel),
pa naj to zanikajo šamani, spiritualni
simbolisti in nasilni dekadentje ter celo tisti,
za katere večkrat pomislim, da sploh niso ljudje,
temveč cincarji med moralizmom,
orgijo in jasno; ljubeznijo med
moškim in žensko.